

inne i skogterrenget. For berre kort tid sidan var dette stroket heilt upåakta. Først i dei seinare åra har folk teke til å skjøne kor mykje denne trakta ber i seg som utfartsstad, og utfartsstraumen har auka jamt etter kvart og vil nok auke vidare etter som kjennskapen til området veks.

Frå vassbassenget og opp Styggdalen t. d. kjem ein opp på ryggen av høgdedraget. Her får ein eit storfelt utsyn over Jonsvatnet og skogviddene austover. No er det høve til å slå inn på turer i ymse leier. Skogstilla høver for ein, opent terreng ikring Reinåsen og vidare sørover mot Bratsberg kyrkje for ein annan. Lett er det og å komme fram til Jonsvatnet. Skulle det ikkje her på denne høgda vera plass for ei skistue med restaurant? Noko slags «fordringer» elles trengs ikkje. Det einaste kunne vera å reinske opp noko når det gjeld løyper. Estenstadmarka byr seg best fram utan påpynting.

Med sin korte avstand frå byen og med sitt vekslende terreng og si friske skogluft, byr denne trakta seg serleg fram til søndagsutfart. Med normale tider vil rutebilane stå til tenest for utfartsfolket. Holdeplassane Osbakken og Solbakken bro på Jonsvassruta ligg lagleg til, og Klæburuta vil gjera tenest på vestkanten.

## Hemnekjølen og traktene kring Søvassdalen

Av Martin Asphaug



Søvatnet med Ruten

Fot. Arnfinn Fuglevåg

I mellom Orkdalen og Hemne har det fra gammelt av vært vei. Den tok av fra hovedveien ved Forve bru på Fannrem og gikk vestover heilt til Kyrkseterøyra ved Hemnefjorden. Var en vel opp Sommervollbakkene og inn på Fossljåren, hadde en det herligste utsyn over den breie, åpne og vakre Orkdal. Så fører veien oss ned i et lite dalsøkk og fram mot Markabygda. Den er ikke frak, denne veien, bakke opp og det samme ned, smal og kronglet, men roman-

tisk og koselig, et minne om en faren tid. Her ligger den langs med stranda av den lange vassarma — Sikan — som en sommerdag er tildekt med et flor av vannliljer, noe mer idyllisk kan en knapt se. Nå tar det ikke lang tid før en er ved foten av den breie fjellryggen — Hemnekjølen. Mot vest har en Sognlivatnet og Skjenaldalføret, som går fram til Orkdalsfjorden. Her tok veien i gamle dager rett opp lia ved Eidegårdene, den var bratt og stygg, noe de vel minnes som har fart den med bil. Nå er den for en del år tilbake lagt om og går i en slakk, jamn stigning heilt opp på Kjølen, en fem hundre meter over havet. Her er vi — snaue to-tre mil fra fjorden, oppe i en mektig høgfjellsnatur. Fjell etter fjell, åser og moer så langt øyet kan nå. Her og der stanser synet ved et vatn som ligger der som et blått øye og blinker mot deg, og mot vest reiser fjella seg i rekke og rad med snø på toppene. — — — — Det er bare rimelig at folk tok til å finne vegen hit etter hvert. I de senere år er det kommet mange hytter her i traktene, folk fra Trondheim og Orkanger nyter her ferielivet i rikt monn, sommer og vinter. For en del år siden ble det også bygd et større hotell — Søvassli turisthotell — i de mest naturskjønne omgivelser en kan tenke seg. Her et år var det en konkurranse, det gjaldt å skaffe et bilde av et av de vakreste partier i Trøndelag. Et bilde tatt ved Søvassli turisthotell fikk prisen. Her er vidt og åpent, ikke noe som stenger. Veien tar nå nedover mot Søvattnet og Vasslivatnet, men kommer nå inn i Vinje herred. Her ligger flere gårder, vel-drevne og velstelte, ikke så store just, bare én skiller seg ut og er visst en av de største i bygda. Det er særlig fedrift og husflid folket lever av her. Under normale forhold kan en her få kjøpt ekte, fin geitost, både rød og kvit. De lange vinterkveldene går rokkehjulet og bindingstikkene fort, og slagene fra vevstolene er taktfaste. Her er ypperlig terreng både for vinter- og sommerturer. Den største fjelltoppen er Ruten, som er oppmot elleve hundre meter over havet. Fra denne — som er lett å komme opp på fra flere kanter — har en flott utsikt i alle retninger, en ser både kyst- og innlandsbygder. Er det en vinterdag, er en i et skiterreng av første klasse med lange flotte utforrenn, der en kan nyte farten uten større strev med å holde balansen, men vil en ha kuperte og



På Omnsfjellet

Fot. Arnfinn Fuglevåg

bratte løyper, så er de og å finne. Og en sommerdag med høg og rein himmel, med sol over hei og fjell, ja da er her litt for alle. Fisk i elver og vatn, en rikdom på blåbær og tyttebær, og er en riktig heldig, kan en på de store myrer slumpe bort i molter, store og saftige. Fra de eldste tider har det i traktene her vært drevet seterbruk, og står en oppe på en av de mange høyder, ser en den ene setervollen etter den andre. De fleste er nå dessverre lagt ned, men husa står ennå, flere har forlenget fått sitt merke av tidens tann, men noen få som er tatt hand om i tide, holder ennå stand. Om høsten er de gode å finne for fiskere og jegere. Nedover mot dalen breier skogen seg, både bjørk og furu. De gamle seterhusa forteller om at det her en gang var tømmerkog, og den som dryg var og. På en seter er det et bord som er øksa ut av en enkelt stokk med grautfat og melkekummer telja ut i bordflata.

Lenger ned i skogbandet får en fine, lune dalstrøk, der bjørka

står kvit og rank inn imellom den mørkegrønne furuskogen. Det er skifte og motsetninger — det som gir den herlige natur sin store sjarme. Du stanser og puster på. Ja, her er vakkert! Fjellknausene med de underlige formene stiger opp av snøhavet, de glitrer i sollyset, det skifter i farge, de som ligger i sola, brenner og lyser, mens de i skyggen ser mørke og truende ut.

Fra Trondheim til Kyrkseterøyra og Vinjeøyra går det buss tre ganger for uka. Vinje og Hemne billag har gjennom åra arbeidd trutt og målbevisst på å få vogner og utstyr av beste sort, slik at de reisende også på den måte skulle føle seg vel. Fred og livgivende ro kviler over dette vakre fjell- og dalstrøk, en verdig representant for ekte god norsk natur. Mange har søkt hit, og flere blir det sikkert.

## *Mali og Kristoffer Haugen*

*Av Senior*

Det silregnet og skodda hang langt nedover fjellsidene da vi trampet oppover Foldalen på vei til Storli. Foldalen er som bekjent myret, og myrene holder godt på vatnet, og når det dertil er silregn dagen lang, blir dalen lengre, Faldveggen brattere og turistene blautere enn vanlig. Kafferasten øverst i dalen ble selvfølgelig sløyfet. Det gikk derfor raskt fremover forbi Halsbekkhø og fram på «Brona» hvor vi skimtet Storligrenda dypt dernede i regnværet. Snart øynet vi også vimpelen med de to T-er nede på «Bortistu» Storli, og endelig var vi fremme, blaute som druknede katter riktignok, men alle gjenvordigheter ble glemt ved den hjertelige mottakelsen Mali ga oss. Vi kom hurtig i tørre klær, det ble middag, Mali's bekjente kjøttkaker forsvant i store mengder og desserten —

